

EL SEGLE XII
GLÒRIA I GUERRA

Els manxús van esforçar-se per preservar les institucions xineses i hi va haver un grau de continuïtat alt entre els estats Ming i Qing. El codi legal va prevaldre amb **poc canvis, l'administració territorial va continuar igual i també ho van fer els sis ministeris.**

Només hi va haver un gran canvi, es va fer servir personal dual de manxús i xinesos per les posicions altes i importants.

El Qing va continuar l'expansió agrícola del Ming.

Els pòlders van seguir estenent-se a la vora dels rius i els canals.

Les muntanyes i les diverses terres prèviament infèrtils van ser colonitzades pels cultius americans.

Les línies de transport, especialment les del Gran Canal, es van conservar bé i **sempre s'hi van fer treballs de manteniment.**

Un cop més, els rius i els canals eren plens de trànsit i van aparèixer ciutats animades per tot arreu.

Els cultius comercials com el cotó, el te i l'oli es van estendre molt més i això va **afavorir l'especialització regional. Va ser amb el Qing que el te es va convertir en una beguda internacional.**

Pel 1703 el te era ja tan popular a Europa que fins i tot es va convertir en el tema **d'un dels famosos tapissos de Beauvais.**

La prosperitat comercial anava acompanyada del creixement d'una banca eficient.

Els mercaders i banquers Qing van reunir fortunes i van enfortir les seves posicions en grans lligues comercials.

Les de Shanxi i Huizhou eren les més fortes.

Les rutes de comerç de Shanxi tenien el centre a Pingyao.

Van cobrir les necessitats d'abastir les tropes de la frontera del nord i van proveir les demandes de l'aristocràcia mongola i manxú.

Les rutes de comerç de Huizhou tenien base a Anhui.

Va cobrir la conca del Yangzi i van arribar fins a Sichuan, Yunnan i Guangdong.

Les grans cases dels comerciants van seguir el disseny de l'arquitectura Han, amb un pati central i les estances per viure al voltant d'aquest.

Alguns dels edificis dels comerciants encara estan en peu a Pingyao, al nord, o a Huizhou, a la província d'Anhui, en són un record. La prosperitat econòmica va portar un augment demogràfic que continuava la tendència del Ming. Pel 1750 la població xinesa havia augmentat més del doble arribant als 170 milions, que es van convertir en 303 milions el 1791 i en 357 al 1811.

La prosperitat xinesa era tan gran que va poder suportar l'auge demogràfic. Tal com va ser el cas amb el Ming, els impostos eren extremadament baixos i les institucions com la reserva d'estabilització d'existències limitava els efectes dels desastres naturals.

Per consolidar la conquesta del sud dels manxús, Kangxi es va embarcar en una sèrie de Viatges al Sud que van millorar la magnificència del Qing. Tant en la recuperació del sud pròsper com en l'estima de l'emperador per part de la gent. Els viatges eren grans operacions de propaganda i la cort va convocar a Wang Hui, un dels principals mestres paisatgistes, per pintar-los.

Els diversos pergamins, cada un de 25 metres de llarg, seguien la ruta del viatge d'inspecció de l'emperador des del principi fins al final.

Els pergamins mostren a l'emperador començant el Viatge al Sud sota la seva ombrel•la groga exclusiva, seguit per la seva comitiva d'homes abanderats manxú. La gent de totes les classes s'agenollava quan s'apropava i es posaven altars en el seu honor a les portes.

Els pergamins mostren el seu viatge a través de muntanyes mitològiques.

Això seguia la tradició dels viatges imperials de les dinasties Qin i Han, 2.000 anys abans.

Es suposava que l'emperador havia d'ofrir un sacrifici al peu de la muntanya i aleshores pujar totes les escales i anar a través de tots els santuaris i temples que portaven al lloc sagrat, que es trobava al cim de la muntanya.

Els rituals de sacrificis a les muntanyes sagrades eren una tradició xinesa que l'emperador manxú era entusiasta d'honorar.

Durant els viatges sempre s'havia de navegar i la imponent flota imperial navegava pel Gran Canal amb l'emperador i la seva ombrel•la groga com a guia.

El viatge també era una manera d'inspeccionar la gestió dels nombrosos treballs hidràulics de l'imperi. El riu Groc necessitava ser dragat regularment i els seus murs de contenció es sotmetien a reparacions periòdiques.

Milers de persones hi treballaven. Quan s'acostava l'emperador tots s'agenollaven. Totes les grans ciutats del Yangzi, Hangzhou, Suzhou, Yangzhou es sotmetien a les visites imperials periòdiques.

A l'arribada del vaixell imperial, senyalada per l'ombrel•la groga, l'emperador desembarcava protegit pels seus homes abanderats.

Aleshores es trobava amb els ciutadans agenollats i caminava cap a l'altar erigit en el seu honor. La gent s'agrupava als carrers de la ciutat animada, mentre posaven altars a totes les portes.

Hi havia molt trànsit.

Hi havia ponts per tot arreu per connectar els diversos canals que entrecruaven la ciutat i pòlders ben cuidats cobrien els marges de l'aigua.

Els viatges de Kangxi eren projectes extremadament llargs i cars i el seu ressò arribava fins i tot a Europa.

Durant la primera dècada del segle XVIII, els viatges de l'emperador van ser el tema d'una de les famoses sèries de tapissos de Beauvais.

Kangxi tractava les relacions exteriors de la Xina com a xinès i com a manxú.

Els mongols havien estat importants per l'estat manxú des de l'inici. De fet els casaments continus van fer a l'elit mongola part la família manxú.

Un cop amb poder a la Xina, els manxús van dividir i assimilar la majoria de les confederacions mongoles de l'est i van crear un organisme especial, el Lifan Yuan, per tractar amb la seva frontera del nord.

Però els mongols de l'oest, els dzungars, van resistir la integració.

El seu territori, Dzungaria, ocupava gran part de l'Àsia Central, que és el nord de Xinjiang, gran part de Kazakhstan, part de Kirguizistan i l'oest de Mongòlia. Quan Galdan es va convertir en cap de la confederació dzungar, Kangxi es va afrontar al perill més gran de tot el seu regnat.

Galdan tenia el suport fort del Dalai Lama i Kangxi també el necessitava per contenir les tribus mongoles.

L'amenaça dzungar continuaria un segle.

El 1696 Kangxi va atacar Galdan amb un exèrcit de 100.000 soldats protegits per un cos de 300.000 homes a la rereguarda.

Galdan va ser derrotat, però la conquesta definitiva de Dzungaria i la incorporació de Xinjiang a l'imperi xinès no arribaria fins al 1757 amb les campanyes de l'Àsia Central de l'emperador Qianlong.

Amb ell la Xina aconseguiria la seva extensió màxima. Amb l'excepció de Mongòlia, aquestes són les fronteres que té el país avui en dia. A mitjans del segle XVIII l'influència xinesa cobria tota l'Àsia Oriental amb l'excepció del Japó i una part substancial de l'Àsia Interior. En termes d'ocupació territorial real, era el país de la terra més poblada per àmplia majoria, el millor i el més ric.